Spirit of Bosnia / Duh Bosne
An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

I Ja sam ko knez Andreeja

Marko Vešović

s ledine zelene, ranjen, gledao u nebesa.
Milion milja uokolo ničega nije bilo.
Jest, milja, kao da je praznina grdna što je
Hučala, oko mene, u stvari, bila pučina.
Gola i nedogledna. Od svega, ispod neba,
Ostala slijepa golotinja koja neljudski huči.

Isprva su, doduše, srpske se žabe čule
Po dobrinjskim barama. No brzo su zamukle.
Ja, čudnoga li čuda: hor žablji ispraća me
Na onaj svijet (mislio sam, ako se to i moglo
Mišljenjem nazvati. Jer mislila je koža).

I ja sam, ko knez Andreja, pred smrt,
Odjednom, osjetio da ničeg na svijetu
I nema, osim one daljine neizmjerne,
Nada mnom, i daljine, još neizmjernije,
Unutra. Kao da je duša gledala sebe
Odnekud iz beskraja,
silno ljekovitoga.
Il ko da bol svoj gleda nakon milion ljeta.
Bol stvoren u slap bijel, što huči ko vrelo Bosne.

I ja sam, ko knez Andreja, shvatio
da ničeg važnijega
Nema od tih daljina što su se množile munjevito.
Sedamdeset i sedam nedogleda, sa svakoga
duša pije kao sa sedamdeset i sedam
kladenaca iz moga zavičaja,
Svijet je, uokolo, bio u prah samljeven,
bio je nalik onom
Rumenom stubu prašine što sukne uvisinu
Granata kad pogodi nečiju kuću u Sarajevu.

I ja sam razumio da tolike daljine mogu

Izići samo na dobro.
I raduješ se što, u tim daljinama, trunka si ovolišna,
Ali trunka u koju sve te daljine staju.

I ja sam osjetio kako se, te daljine,
Odjednom sručuju u me, ko Krkin slap kod Knina,
Al veći milion puta. Sa milionima duga
Koje se prave u vodenoj prašini.

I ja sam slušao kako se, te daljine, sručuju da
me iznutra očiste, da operu ljage krvi u koje,
Cijeli sveijet bijaše rastvoren.

Published with the permission of the author

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.